

ἀναγνωστῶν ἡμῶν γνωρίζουσιν ἀναμφισβόλως τί συνεβούλευε τοὺς μαθητάς αὐτοῦ τῆς Σάμου φιλόσοφος Πυθαγόρας.

Τί δὲ συνεβούλευε τοὺς μαθητάς αὐτοῦ ὁ πολὺς Πυθαγόρας; Συνεβούλευεν αὐτοὺς ἀπερχομένους εἰς τὴν κλίνην νὰ ἐξετάσωσιν ἑαυτοὺς, ποῖον καθήκον παρέβησαν, τί ἐπράξαν καὶ τί παρέλιπον, ὅπερ ὠρεῖται νὰ πράξωσιν.

Πῇ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;

Ἐάν ὁ Πυθαγόρας τοιαῦτα συνεβούλευε τοὺς μαθητάς του, δὲν ὀφείλομεν ἡμεῖς; Χριστιανοὶ καὶ Ἕλληνες ὄντες νὰ προβάλλωμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς τὰς ἐρωτήσεις ἐκεῖνας; Δὲν ὀφείλομεν ἔνθεν μὲν ὡς Χριστιανοί, ἔνθεν δὲ ὡς Ἕλληνες νὰ ἐρωτῶμεν ἡμᾶς αὐτοὺς οὐ μόνον πῶς διήλθομεν τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ καὶ πῶς διήλθομεν τὸ ἔτος ὅλον, ἀπὸ γνωρίζωμεν, ὅτι θ' ἀπαιτηθῇ παρ' ἡμῶν λόγος οὐ μόνον διὰ τὰς πράξεις, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς λόγους ἡμῶν; «Πᾶν ῥῆμα ἀργόν, ὃ ἐάν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀποδώσουσι περὶ αὐτοῦ λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως» (Ματθ. ιβ', 38). Δὲν ὀφείλομεν νὰ ἐξετάσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ποῖαν τινὰ τοῦ χρόνου χρῆσιν ἐποιησάμεθα;

Ναί, ὀφείλομεν νὰ ἐξετάσωμεν πῶς προσηνέχθημεν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, πῶς πρὸς τοὺς πολίτας ἡμῶν καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν πολιτείαν. Ἐάν μὴ ἐξετελέσαμεν τὰ καθήκοντα ἡμῶν ταῦτα, πρέπει νὰ μεταβάλλωμεν ἀπὸ τοῦδε διαγωγὴν, ἵνα μὴ καταρῶμεθα τὴν τυφλὴν τύχην. Ἐκαστος δημιουργεῖ τὴν ἑαυτοῦ τύχην, τὴν ὁποῖαν παρασκευάζει εἴτε καλὴν εἴτε κακὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ποιεῖται καλὴν ἢ κακὴν τοῦ χρόνου χρῆσιν.

Ὁ χρόνος εἶναι χρήματα, λέγουσιν οἱ Ἀγγλοὶ· ὁ χρόνος, λέγουσιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν, εἶνε πολῦτιμον ἀνάλωμα· ὁ χρόνος εἶνε τὸ νόμισμα τῆς ἡμέρας καὶ αἱ ἡμέραι τὸ νόμισμα τῆς ζωῆς· ἀλλ' ὁ χρόνος οὗτος παρέρχεται καὶ δὲν ἐπανέρχεται πλέον. Διὰ τί, ὦ ὀκνηρὲ, καταναλίσκεις τὸν χρόνον εἰς διασκεδάσεις καὶ εἰς ἀργίας; Διὰ τί, ὦ ὀκνηρὲ, δαπανᾷς καὶ ἀσωτεῖς εἰς μάτην τὸν χρόνον; Δὲν γνωρίζεις ὅτι ἡ ἀσωτεία τοῦ χρόνου, κατὰ τὸν Θεόφραστον εἶνε ἡ μερίστη τῶν ἀσωτειῶν; Φείσθητι τοῦ χρόνου καὶ μιμοῦ κατὰ τοῦτο τὸν μύμηκα καὶ τὴν μέλισσαν. Ὁ χρόνος, ὅστις παρέρχεται ἀνωφελῶς, ἀφίνει ὀπισθεν τοῦ ἀνθρώπου ἀμαθείς, ὀκνηροὺς, κακοήθεις καὶ δυστυχεῖς. Ἐγχαράξατε, ὦ ἀναγνωστὰί μου, τὸ πολῦτιμον γνωμικὸν «Χ ρ ό ν ο υ φ ε ί δ ο υ» καὶ ἔχετε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν μῦθον τοῦ μύμηκος καὶ τέττιγος, ὃν μετὰ τοσαύτης χάριτος ἐξήνεγκεν ὁ Βηλλαράς εἰς τὴν δημώδη τῶν Ἰωαννιτῶν γλῶσσαν.

ΤΖΙΝΤΖΗΡΑΣ ἢ ΜΥΜΗΓΚΙ

Ἀνάμεσα στὰ φύλλα τοῦ φουντωτοῦ φτελιᾶ, τοῦ ὀροσεροῦ πλατάνου, μ' ἀσίγητη λιλιά, τὸ καλοκαίρι ὅλο ὁ τζίντζηρας περνάει, λαλόντας πᾶσα ἡμέρα μὴτ' ἄλλο μεριμνάει.

Ὁ Μύμηγκας ὥστος σ' ἀδιάκοπη δουλιᾷ, θροφὴ γιὰ τὸ χεῖμῶνα συνάζει στὴ φωλιά. Σὰν πέρασαν ἡ κάψαι, καὶ πιάνουν ἡ βροχαίς, καιρῶν ἐναντίων ζάλαις, ἀνέμων ταραχαίς, ὁ λαλήτης εὐρέθη μὴν ἔχοντας σπειρί, τῆς πείνας νὰ φορήτῃ, σὲ κίντην βαρὺ. Στὸ σοδιαστὴ πρόστρέχει, τοῦ λέει, παρακαλῶ, μὴν ἀρνηθῇς νὰ κάμῃς σ' ἐμένα ἓνα καλὸ. Μὲ ξάφνισαν τὰ κῦρα, προμιοῦ τὰ φανταστῶ, καὶ νὰ χαθῶ κοντεύω, ἂν δὲν καταφταστῶ. Νὰ μ' ἐλεήσης, φίλε, μ' ὀλίγο μερτικὸ ἀπὸ τὴν εἰσοδιά σου πρὸς ὥρας δανεικὸ. Κι' ἐρχάμενος ὁ θέρους, χωρὶς νὰ ζημιωθῇς, σοῦ δίνω καὶ κεφάλι καὶ κάματον εὐθύς. Πολὺ καλὰ, ἀποκριθῇ, μὴν δὲν παρανογῶ, γιατί νὰ μὴ φροντίσης, ὡς ἔκαμα κι' ἐγώ. Γιατί, κύρ Μύμηγκά μου, δὲν ἀδικεῖς στυμὴ ἀπὸ τὸ λάλημά μου, κι' αὐτὴ εἶναι ἡ ἀφορμὴ. Ἐξαίρετα, τοῦ εἶπε, σὰ στὸν καλὸν καιρὸ λαλοῦσες, τῶρ' ἀρχίνα, καὶ στήσε τὸ χορό.

Ὅσοι τὸν καιρὸ ξοδεύουν, καὶ τὸ μέλλον δὲ μετροῦν, στὰ χαμένα τὸν γυρεύουν, σὰν καὶ πρῶτα νὰ τὸν βροῦν.

Ἐπειδὴς φτερὰ βαστάει φεύγει, τρέχει σὰ νερό, κι' ὅποιος δὲν τὸν κυνηγάει, χάνει πάντα τὸν τορὸ.

Σύναζε νῆς ὅσο μπόρεῖς, γέροντας ἄνεσι νὰ βρῇς. Στὰ νιάτα σου ἂν ὀκνεύεις. Γέρος κακὰ πορεύεις.

ΒΗΛΛΑΡΑΣ.

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Τὸ Λονδίνον εἶναι ἡ πόλις, ὅπου «ὁ μέγας χάνεται καὶ ὁ μικρὸς μηδενίζεται»· διότι ἀναρίθμητοι οἱ πεπαιδευμένοι, ἀναρίθμητοι οἱ καλλιτέχναι, οἱ πρίγγιπες, οἱ δούκες, οἱ στρατηγοὶ, οἱ αὐθένται, καὶ ὅμως ὅλοι χάνονται, καὶ πολλάκις ἀπαντῶν αὐτοὺς ἢ εἰς τὸ καφενεῖον, ἢ εἰς τὸ λεωφορεῖον, ἢ εἰς τὸ Πάρκον, δὲν τοὺς γνωρίζεις· οἱ δὲ μικροὶ παντάπασιν δὲν φαίνονται.

Τὸ Λονδίνον εἶναι ὁ παράδεισος τῶν ὀλίγων καὶ ἡ κόλασις τῶν πολλῶν· διότι ἐκ τῶν 2,500,000 κατοίκων μόνον ὀλίγοι δύνανται ν' ἀπολαύσωσιν ἐν ἀνέσει τῶν μεγαλειῶν καὶ τῶν ἡδονῶν τῆς μυριοδόξου ταύτης πόλεως, οἱ δὲ πολλοὶ βλέπουν αὐτά, ἀλλ' ἀπόλαυσιν δὲν ἔχουν· παραδομένοι καὶ βυθισμένοι εἰς τὰ ἔργα, εἰς τὸ συμφέρον, εἰς τὴν τύρβην, φαίνονται ὅτι δουλεύουν διὰ τοὺς πρῶτους.

Τὸ Λονδίνον εἶναι ἡ μεγάλη ιδέα τοῦ ἀνθρώπου. Τῶντι, ὅσον κατοικεῖς ἐδῶ, τόσον ὁ κύκλος τῆς διανοίας σου ἐκτείνεται· τὸ ἀχέρταστον τοῦ ἀνθρώπου ἐδῶ

μεστούται, και πρώτον η ύστερον είναι αδύνατον η νοηρωτάτη φαντασία να μη πέση εις βαθυτάτους συλλογισμούς. Έρχονται, τῇ ἀληθείᾳ, ὡραι καθ' ἑς ἀποβλέπων τις εἰς τὴν πελαγιαίαν ταύτην κοινωνίαν ὀρθοτριχεῖ, φρίσσει, χαίρει, θαυμάζει, ἀρηγανεί διὰ μυρίας θελήπιπλους σκέψεις περὶ τῆς πλάσεώς του.

Τὸ Λονδίνον τέλος εἶναι σήμερον ἀναντιρρήτως «τὸ μέγιστον καὶ ἐναργέστατον σχολεῖον τοῦ κόσμου».

Οἱ εἰς τὰς πλατείας καὶ τοὺς ναοὺς ἡγερέμενοι ἀνδριάντες, ἐκόντα ἄκοντα σὲ παρακινοῦν νὰ μάθῃς τὴν ἱστορίαν. Εἰς τὰς δημοσίας ἐκθέσεις τὰ ἔργα τῆς ζωγραφικῆς, τῆς γλυπτικῆς καὶ τῆς πλαστικῆς σὲ διδάσκουν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων τεχνιτῶν καὶ τὰ στοιχεῖα τῶν ὥραιων τούτων τεχνῶν. Τὰ θέατρα καὶ τὰ πανοράματα παρουσιάζουν ἐνώπιόν σου ξένους τύπους, ἥθη καὶ ἔθιμα ξένων ἐθνῶν. Τὰ φυτὰ, τὰ ἄνθη, οἱ καρποὶ τῶν ἐτησίων ἐκθέσεων τῶν κήπων καὶ Πάρκων δίδουν ἰδέαν τῆς βοτανικῆς. Οἱ ναοί, τὰ μνημεῖα, αἱ γέφυραι, τὰ παλάτια σὲ διδάσκουν ὀλίγην ἀρχιτεκτονικὴν. Ἐάν τέλος παρευρεθῇς εἰς τὰς συνεδριάσεις τῶν κοινωφελῶν ἐταιριῶν, αἵτινες οὐχὶ μόνον περὶ τῆς τελειοτέρας εὐδαιμονίας τοῦ τόπου των σκέπτονται, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς καταστάσεως ἐκείνων φροντίζουν, ὅσοι ὑπὸ ζυγὸν διατελοῦν ἢ δουλείας ἢ ἀμαθίας ἢ ἄλλου κακοῦ ἐάν ἀκούσῃς τὰς φιλολογικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς παραδόσεις, αἱ ὁποῖαι καθημέραν γίνονται εἰς τὰ δημοσία διδασκῆτρια, θέλεις ἐννοήσῃς, ὅτι τὸ λαμπρὸν καὶ ἐξαισίον τοῦτο σχολεῖον παρέχει τόσῃν ὠφέλειαν καὶ τέρψιν, ὅσην δὲν δύναται νὰ εἰκάσῃ ὁ μὴ ἰδὼν ἢ ἀκούσας ἢ ἀναγνώσας.

Ὅστις εἶδε τὸ Λονδίνον ἐν καιρῷ χειμῶνος μόνον, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ εἶδε τὸ κατὰ στενον τῆς Κωνσταντινουπόλεως μόνον κατ' ἀνάστερον νύκτα ἢ ἐποχὴ τοῦ Λονδίνου εἶναι ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιον μέχρι Αὐγούστου. Τὸ πεντάμηνον τοῦτο διάστημα ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς Ὁρα, καὶ προσφέροντες τὴν λέξιν ταύτην ἐννοοῦν, ὅτι τότε τὰ κοινοβούλια καὶ τὰ δικαστήρια εἶναι ἀνοικτά. Τότε οἱ εὐγενεῖς ἐδρεύουν ἐδῶ τότε οἱ χοροὶ, αἱ διασκεδάσεις, τὰ θεάματα, ἡ τύρβη, αἱ ἐπιδείξεις, τὰ μεγαλεῖα τότε ὁ πλοῦτος, αἱ τέχναι, αἱ ἐπιστῆμαι ἐδῶ ἐρχονται νὰ συναγωνισθῶσι καὶ νὰ δοκιμάσωσι τὴν τύχην των· τότε αἱ ὁδοὶ καὶ αἱ πλατεῖαι δὲν ἔχουν πλέον ἀνάπαυσιν· καὶ ἂν θελήσῃς, ἀναγνώστα, ὅποιοςδήποτε καὶ ἂν ᾖσαι, ὅσα μέρη τοῦ κόσμου καὶ ἂν εἶδες, νὰ αἰσθάνῃς τὴν ἐκστασιν τοῦ κεχηγνότες χωρικοῦ, ὅστις πρώτην φοράν εἰσέρχεται εἰς μεγαλόπολιν, ὑπάγε νὰ σταθῇς εἰς τὸ Σχιπ-Σάϊδ.

Τὸ Σχιπ-Σάϊδ εἶναι ἡ ἀγυῖα ἐκείνη ἡ ἄγρουσα ἀπὸ τὸ Συναλλακτήριον εἰς τὸν Ἅγιον Παῦλον, ὁ μέγας ἀνθρώπινος καταρράκτης τοῦ Ναγάρ, ὁ μεταξὺ τοῦ Οὐσετένδ καὶ τοῦ Ἀστεος, ἔχουν μεταξὺ τοῦ τόπου τῶν εὐγενῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων καὶ τοῦ τόπου τῆς ἐργασίας. Ἐδῶ ὁ θόρυβος ὁμοιάζει μακρὰν βοὴν ἀτελευτήτου βροντῆς. Ἐδῶ αἱ χρυσαδαφεῖς ἄμαξαι τῶν πλουσίων, τὰ ἀπλὰ ἀγοραῖα ὀχήματα, οἱ δέφοροι, τὰ παντοφορεῖα, σχηματίζουν δύο ἀλύσεις βραδυκινου-

μένας, τὴν μὲν ἀνιῶσαν, τὴν δὲ κατιῶσαν, ἐκ δεξιῶν δὲ καὶ ἀριστερῶν ὑπάρχουν δύο εὐρύτατα λιθόστρωτα, ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸ ρεῦμα τῶν πεζῶν διακυμαίνεται παλινδρομικῶς ἀποθῆκαι δὲ κείμεναι παρὰ τὴν ὁδὸν μὲ λαμπράς ἐπιγραφάς, μὲ διαφανεστάτους ποδήρεις ὑάλους, ἐπιδεικνύουν πᾶν εἶδος ἐμπορευμάτων, πᾶν εἶδος πολυτίμων λίθων, εἰκόνας, βιβλία, μουσικὰ ὄργανα, ὀρεκτικώτατα ἐδέσματα καὶ ὀπωρικά. Ἐδῶ ἂν θελήσῃς νὰ σταθῇς τρία μόνον λεπτά θεωρῶν, αἰσθάνεσαι τὴν μὲν φαντασίαν ταχέως ἀπαυθῶσαν, τὸ δὲ σῶμα ἔνθεν κἀκεῖθεν ὠθοῦμενον ἀπὸ τοὺς γοργῶς παρερχομένους διαβάτας.

Πρὶν περιέλθωμεν εἰς τὰ παρόντα μνημεῖα καὶ τὰ ἄλλα περίεργα τῆς πόλεως, ἀνάγκη πᾶσα νὰ εἰπωμεν ὀλίγα περὶ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς.

Τὸ Λονδίνον διαιρούμενον εἰς δύο ἀπὸ τὸν Τάμεσιν ἀπέχει τῆς θαλάσσης ἐξήκοντα μίλλια καὶ ἐκτείνεται εἰς τέσσαρας νομούς, πρὸς βορρᾶν τοῦ παταμοῦ εἰς τὸ *Middlesex* καὶ τὸ *Essex*, καὶ πρὸς μνησηβρίαν εἰς τὸ *Kent* καὶ τὸ *Surrey*. Ἡ ἑκτασίς του διὰ ψηφίσματος τοῦ κοινοβουλίου ὠρίσθη διὰ κύκλου κέντρον ἔχοντος τὸ κεντρικὸν ταχυδρομεῖον καὶ ἀκτῖνα τριῶν μιλίων, καὶ ἡ περιφέρεια ἔμελλε λοιπὸν νὰ ᾖται εἴκοσι μιλίων· πλὴν σήμερον ἡ πόλις συμπεριέλαβεν ὅλα τὰ περικείμενα χωρία, καὶ ἡ περιφέρεια αὐτῆς ἐκτείνεται εἰς περίπου 35 μίλλια.

Πρώτη πόλις, ἥτις κατὰ τὴν ἱστορίαν φαίνεται, ὅτι ὑπῆρχεν ἐδῶ ὅπου τώρα κεῖται ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἀγγλίας, εἶναι τὸ *Trinobaudium*, ἥτοι ἡ νέα Τρῶας, κτισθεῖσα, ὡς λέγουν, ἀπὸ Βροῦτον τὸν κατ' εὐθείαν γραμμὴν καταγόμενον ἀπὸ τὸν Αἰνίαν τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ Βιργιλίου. Λέγουν δὲ πρὸς τοῦτοις, ὅτι ἀπὸ τούτου μέχρι τοῦ βασιλέως *Lud* ἐβασίλευσαν 58 βασιλεῖς. Ὁ Κορνῆλιος Τάκιτος ὀνομάζει τὴν πόλιν Λονδίνον καὶ Αὐγούσταν, ὁ Ἀμμιανὸς Μαρκελλῖνος Αὐγούσταν Τρινοβάουτουμ· τέλος δὲ τὰ νομίσματα τοῦ βασιλέως Ἀλφρέδου φέρουν τ' ὄνομα Λονδίνον.

Ὅτι τὸ Λονδίνον ὑπῆρξε σταθμὸς τῶν Ῥωμαίων ἀμφισβολία δὲν ὑπάρχει· διότι ἀρκούντως μαρτυρεῖ τὸ πρᾶγμα ἡ ἀφθονία τῶν νομισμάτων, τὰ ὁποῖα τὸν παρελθόντα αἰῶνα εὐρέθησαν τόσα πολλὰ, ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἐξ αὐτῶν ὁλόκληρον Μουσεῖον, μὲ πρόσωπα τοῦ Νέρωνος, τοῦ Κωνσταντίνου καὶ λοιπῶν. Ὁμοίως δὲ εἰς τὴν ἐνορίαν *Spitalfields*, τὴν ἐντὸς τῶν παλαιῶν τειχῶν, εἰς τὸ μυστῆρον τοῦτο κατοικητήριον τῶν Ἰουδαίων, ὅπου ἐπράχθησαν ὅλα τὰ φρικαλέα κακουργήματα, ὅσα εἰς τοὺς μυθιστοριογράφους Ἀγγλοὺς ἔδωσαν ἀφθονον ὕλην, καὶ οὐδὲ σήμερον ὑπάρχει ἰκανὴ ἀσφάλεια διὰ τὸ βαλάντιον τῶν διαβαινόντων, εὐρέθησαν λάρνακες, μάρμαρα καὶ τάφοι μαρτυροῦντες, ὅτι ἐδῶ ἦτο τὸ πολυάνδριόν των. Ὁ δὲ λεγόμενος Λευκὸς Πύργος εἶναι γνῶμη, ὅτι ἡγήθη ἀπὸ τὸν Ἰούλιον Καίσαρα.

Ἡ Νινευὴ ἡ πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τῆς Ἀσσυρίας, τὴν ὁποίαν πρό τινα ἐτῶν ἀνεκάλυψεν ὁ δόκτωρ Λαυᾶρ, ἡ μεγαλειτέρα πόλις τοῦ ἀρχαίου κόσμου, λέ-

γούσιν ἡ Ἀγία Γραφή καὶ οἱ κοσμικοὶ συγγραφεῖς εἶχε ποιεῖσαι 480 σταδίων, ἤγουν 60 μιλίων· ἦτα περιφραγμένη ἀπὸ τείχη 100 σταδίων ὕψους καὶ τάσον παχέα, ὥστε νὰ διάρχωνται ὑπὲρ αὐτῶν συγχρόνως 3 ἡμέρας παραλλήλως ἐφυλάττετο δὲ ἀπὸ 1500 πύργους, ὧν ἕκαστος εἶχεν ὕψος 200 ποδῶν. Ἐὰν παραδεχθῶμεν τὰς ὑπερβολὰς ταύτας ἐποχῆς σχεδὸν μυθολογικῆς, ἡ Νινευὴ ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ τὸ πελῶριον Λονδίνον δις ἐντὸς ἑκατῆς, καθ' ὃν τρόπον τὸ Λονδίνον πάλιν δεκάκις ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ τὴν Πομπήην, ἥτις κατὰ τὸν κ. Φερράραν (Περιγραφή τῆς Νεκρόπολεως) εἶχε 3 μιλίων περιφέρειαν καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ 1751, ὅτε εὗρεθῇ τὸ κοιμητήριον τοῦτο τοῦ Πλινίου, ἕως σήμερον παρήλθον 100 ὁλόκληροι γρόνοι, καὶ εἰσέτι δὲν ἀνεκαλύφθη ὅλη ἡ τελευταία πόλις, ἡ

Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Βουλγαρίᾳ ἐκκλησίας.

ἀνασκαφῇ τῆς Νινευῆ, εἰς χώραν μάλιστα ὅπου ἡ ἐργασία ἀπαντᾷ τόσα προσκόμματα, θέλει ἀπαιτήσαι ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ πλείονους χρόνους. Ἡ δὲ ἀνω σημειωθείσα τάχιστα αὕξησις τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Λονδίνου ἀποδεικνύει, ὅτι, πιθανώτερον εἶναι ἡμεῖς νὰ φθάσωμεν νὰ ἴδωμεν τὴν Σμύρνην ἢ τὰς Ἀθήνας, μεγάλας ὡς τὸ Λονδίνον, ἡ τὴν ἀνασκαφὴν τῆς Νινευῆ τελειωμένην διὰ νὰ ἴδωμεν ἂν τῷ ὄντι ἦτο μεγαλύτερα τοῦ Λονδίνου. Ἐν τούτοις, ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, τί ἐναργέστερον μάθημα τῆς ματαιότητός μας παρὰ τὴν πόλιν ταύτην τοῦ Ἰωνᾶ! Κτίζομεν πόλεις ὁμοιαζούσας κόσμους, αἱ ὁποῖαι καταπλήτουν τὸν περιορισμένον νοῦν, μᾶς κάμουν νὰ νομιζώμεν ὅτι ἤγγικεν ἡ ὥρα καθ' ἣν μέλλομεν νὰ ἐξέλθωμεν τῆς σφαίρας ταύ-

της· καὶ ὅμως δὲν διακρίνουσιν ἀπὸ τὰς τεχνητὰς ἐκείνας φωλεὰς τῶν μυρμηκῶν, τὰς ὁποίας μικρὸν νέφος κονιορτοῦ καταστρέφει καὶ ἀφανίζει.

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θυμαίνεται ὁ ἄνθρωπος ἐν Λονδίῳ εἶναι ἡ ἀσφάλεια τῶν πολιτῶν. Εἰς τὸ μέγα τοῦτο πλῆθος τὰ κακουργήματα, αἱ ληστεῖαι, αἱ νυκτοκλοπαὶ τόσον ὀλιγόστευσαν, ὥστε περὶ τῆς ἰδίας ἀσφαλείας σχεδὸν δύναται τις παντάπασιν νὰ ἀμεριμνῇ. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ἀξιόλογον χωροφυλακὴν τὴν συστηθεῖσαν ἐν ἔτει 1829, καὶ εἰς τὸν διὰ τοῦ γκαζ φωτισμὸν τὸν ὁδῶν, ὅστις ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ 1807 εἰς τὴν ὁδὸν Πέλ-Μέλ.

Ὁραιοτέρα ὁδὸς τῆς πόλεως εἶναι ἡ Ῥίτζεν-Στρήτ, ἔχουσα μῆκος 1730 γιαρδῶν· θαυμάζεται δὲ διὰ τὰ κτήριά της διὰ τὰς πλουσίας ἀποθήκας τὰ ἐργαστήρια, καὶ διὰ τὸν κόσμον τοῦ συρμοῦ, τὸν ὁποῖον ἀπαντᾷ ἐκεῖ. Τὰ αευτερεῖα ἔχουν ἡ τοῦ Ὁξφόρ (μῆκος

Ὁ λοχαγὸς ΜΑΡΤΕΡ

Ὁ ἀλφειὸς τὸν Στεφάγιον

2,304 γιαρδῶν) καὶ τὸ Πικαδύλλυ, κοινωνοῦσαι μὲ τὴν Ῥίτζεν-Στρήτ. Ἡ δὲ Νέα Ὁδὸς εἶναι ἀξιοσημείωτος μᾶλλον διὰ τὸ μῆκος της (5,117 γ.) ἢ δι' ἄλλο πλεονέκτημα.

Βρ. Ἀς. ἤρ.

ΚΩΜΗ ΤΩΝ ΚΑΦΦΙΡΩΝ

Ἐν τῇ Μεσημβρινῇ Ἀφρικῇ.

Ἐν ταῖς κώμας τῶν Καφφίρων τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς οἱ κάτοικοι ὑφίστανται πολλὰς στερήσεις. Αἱ τιμαὶ τῶν τροφίμων εἶναι ὑπέρογκοι, οἱ πυρετοὶ δριμύτατοι καὶ οἱ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα μεταβαίνοντες ἰεραπτόστολοι ὑφίστανται μεγίστας στερήσεις καὶ δεινοπαθήματα δεινῶς διωκόμενοι ὑπὸ τῶν κατοίκων.